

Od snežnega kožuha so letele štrene,
 vsa zasolzena zima je ječala,
 prostó, na glas zadihala je stepa
 in vse bolj je pomlad napredovala.

Kot z lento se opasala je z reko,
 ki se stalila je in napolnila,
 vsak list na vsaki veji je odprla,
 vse šelestenje in šumenje zbrala v zbor
 in z njim zapela pesem o človeku,
 ki kot v skalovju bor
 se ni priklonil zimi.

Dolgorin Njama

POMLAD Pomlad ti moja pisana,
 v čem si se utelesila?
 Si v šumni potok zlila se,
 si v popje spremenila se?
 Morda pod snegom skrita si,
 si sonce, ki z višav žari?
 Pomlad ti moja pisana,
 očem vsem vidna, glasna vsa!
 Pod oknom zvončkov sem nabral,
 jim tvoj nadih je nežnost dal?
 Srce mi fantovsko drhti,
 si v njem se pritajila ti?
 Si skrila se mi pod napušč,
 mi v stih ti vtihotapiš luč?
 Povsod te sanjam, kamor grem
 in če ozrem se, tebe uzrem.

ŽERJAV Visoko je dvignil glavó,
 z jeklenimi pleči uprl se ob steno višav,
 zravnán, vitkostas kakor žarek z neba,
 silak velikanski —
 žerjav.

Z rokami je malce privzdignil sonce
 in krog njegovih razbeljenih žarkov
 obsmodil puhaste črne oblake,
 da zasijalo bi sonce vsak dan,
 zasijalo nam.